

OG FRA DEN TID

Virkelig godt å være tilbake og høre broderen, pastoren, gi vitnesbyrdet om Guds nåde, angående den lille jenta hans. Det er helt likt Herren Jesus å gjøre ting som det. Det er det sannelig.

² Nå, vi er veldig glade i kveld for å ha med oss en av våre gjester her på, det vi kaller, bønnemøtet på Nyttårsaftnen, en god venn av meg, broder Ernie Fandler, en av de omvendte til Herren Jesus Kristus, et nådestrofé. Kommer opprinnelig fra Sveits, det er der han kommer fra. Og jeg tror, det er en broder med ham der, og de bor i Shawano nå, av tysk avstamning, en broder Waters. Vi er glade for å ha dem med oss i kveld.

³ Og vi har også med oss i kveld, en—en dyrebare broder i troen, Sør-Afrika, broder David duPlessis. Vi er glade for å ha ham med oss også. Og vi er, David og jeg ser—ser frem til, ber Herren om å gi oss et mektig arbeid sammen, i året som kommer, i Afrika og ulike deler av verden. Broder David er her nå for å snakke om det, og be over det, fram til mandag, for å bestemme når og hvor i—i Afrika og ulike deler av verden vi skal reise. Siden broder David har hatt en veldig bemerkelsesverdig oppgave med Pinsevennes Verdenskonferanse, er han også kjent med mange store religiøse ledere over hele verden. Og det har vært svært innflytelsesrikt i å overbevise og gjøre det mulig, så langt vi har kommet nå, å hjelpe til med å samle Jesu Kristi Legeme, fra alle trosretninger. Uansett hvilken (de) menighet de har, eller hvilket (de) navn de bærer. Det er den, Menigheten, som Kristus døde for.

⁴ Og jeg har ofte tenkt på det. Tidligere har jeg hjulpet til med å samle inn storfe, mange ganger, i Vesten. Vi gikk opp, broder David, og satt der ute der de drev storfeet gjennom kveggjerdet, opp i fjellene, for å la dem beite på . . . la dem gresse på beitemarkene, det . . . i skogen. Mens, engene vokste i dalbunnen, villenger. Så klypte de gresset, og foret storfeet gjennom—gjennom hele vinteren, da det var for mye snøstormer, oppe i fjellene.

⁵ Og pleide å sitte der i salen og se på rancheieren føre storfeet gjennom; og hver ranch i dalen, som kunne dyrke et tonn halm. Hvis de klarte å dyrke femti tonn halm, betydde det at de kunne ha femti storfe. Hvis de kunne dyrke tusen tonn halm, kunne tusen stykker storfe passere. Alle hadde et svimerke på kuene sine. De fulgte med på svimerkene, selvfølgelig, de forskjellige ranchene, slik at de ikke forvekslet dem. Og så da . . .

⁶ Rancheieren var ikke så interessert i hva slags svimerke som gikk igjennom, fordi det var alle slags svimerker. Men det var én

ting som han virkelig måtte sjekke, det var blodmerket. De måtte være registrert Hereford, ellers kunne de ikke passere gjennom porten. De sendte dem tilbake. Skjønner?

7 Og jeg tror det er slik det vil være i Dommen. Det vil ikke være hva slags merkelapp vi bærer, men om Blodmerket er der. Det er det som vil—som vil telle, Blodmerket.

Og jeg er veldig glad for å ha broder David med oss.

8 Og jeg så at broder Estle Beeler var her for bare et øyeblikk siden. Jeg så ham reise seg bak der, et sted. Og andre forkynnere som vi ønsker å høre fra, i kveld. Og, så, og jeg antar at broder Ruddell og dem vil komme inn, for de vil bli til midnatt.

9 Men, broder David kan ikke bli til midnatt. Han er en meget ettertraktet mann, overalt. Og så snart broder Rodgers fikk høre at han var her borte, ja, så ville han sende bud og få ham over dit klokken ti. Så det betyr at han vil dra herfra, ganske snart, for å komme langt ut dit sør i Louisville.

10 Og jeg tenkte det ville være fint, hvis det er i orden for broder David, hvis—hvis vi kunne få ham til å komme opp og tale det som er på hans hjerte, forkynne for oss, gjøre hva enn Herren legger der. Vi ønsker alle å høre broder David duPlessis fra Sør-Afrika.

11 La meg si dette. At, da jeg var i, over i Afrika, i den store kampanjen som Herren ga oss der borte, var broren hans tolken min, broder Justus. Jeg tror han heter broder Justus. Og en virkelig fin familie av mennesker, er disse duPlessis-brødrene. Jeg tror det er . . . Jeg tror alle sammen er forkynnere, så langt jeg vet, og kanskje faren også, som var en forkynner. Og de er fra en fin familie av mennesker. Og broder David er høyt verdsatt blant alle menighetene og denominasjonene over hele verden.

12 Og broder David, jeg vil gjerne at du kommer opp nå og taler for oss, eller hva enn Gud har lagt på ditt hjerte å si. Kom rett opp. Og jeg er veldig glad for å presentere for min menighet i kveld. Dette er broder Orman Neville, vår pastor. Og til menigheten, dette er en av mine kjære venner, og—og medkrigere i Guds tjeneste, broder David duPlessis fra Sør-Afrika. Gud velsigne deg, broder David.

13 [Broder David duPlessis taler. Tomt spor på lydbåndet—Red.] . . . tale. Amen. Det gjorde vi alle. Broder David, skynd deg og kom tilbake for å bli hos oss igjen. Det er veldig fint. Vi er virkelig glade.

14 Broder David sa noen ting der, jeg skulle bare ønske jeg hadde pennen min, så kunne jeg ha skrevet det ned. Men jeg vil alltid huske “barnebarn; barnebarna.”

15 Vel, vi setter virkelig pris på besøket til vår broder. Og han er . . . var . . . samarbeidet med Pinsevennes Verdenskonferanse, og en stor mann i sitt arbeid over hele

verden. Og vi er heldige i kveld at broder David kom og talte til oss på denne Nyttårsaften. Og dere kan se hva store menn tenker om vår Herre, tenker om Sin store tjener.

¹⁶ Nå tror jeg at, i morgen, som er Nyttår, det er bare noen få timer nå. Og jeg må dra tidlig på morgenen, så jeg tenkte jeg bare ville tale litt, hvis det er i orden for broder Neville. [Broder Neville sier: “Ja. Amen.”—Red.] Broder Beeler og de andre forkynnerne her. Skal ikke bruke lang tid. Og jeg tror, hvis vi hadde sagt “Amen”, og dratt hjem, ville det vært et underfullt budskap. Og vi kunne være takknemlige til Herren for det vi har her i kveld.

¹⁷ Og nå, men siden dette er Nyttårsaften, bare underholder vi hverandre, ved Guds Rike, forkynner inntil Nyåret kommer. Og jeg må . . . stå opp på morgenkvisten, veldig tidlig, lenge før soloppgang. Og jeg er ikke så ung som David. Kanskje jeg . . . Kanskje jeg ikke føler meg så ung som han. Han er en . . . Skjønt, David er litt—litt eldre enn jeg. Jeg tror han er syv eller åtte år eldre, kanskje ti. Men han er virkelig en ildkule for Gud, som reiste femti tusen miles dette året, for Guds Rike. På vei bort nå for å forkynne hos broder Rodgers, og i morgen er han med noen, et annet sted, og et annet sted, og et annet sted, og tilbake her igjen mandag. Og jeg må møte ham for å gjøre forberedelser for en verdensturné veldig snart.

¹⁸ Og vi skal være i Afrika, fikk jeg greie på i ettermiddag, i mars, denne—denne førstkommende mars. Jeg skal møte Clayton Sondmore fra Full Gospel Christian Business Men denne uken, eller førstkommende uke, første delen av den, og gjøre forberedelser for Jamaica, Haiti. Jeg drar neste uke til Kentucky eller ned til Georgia, har de møtene der. Kommer rett tilbake og drar ned gjennom Kentucky, en kveld her og kveld der, for å nå disse menighetene. Og kommer rett hjem igjen derfra, og drar til—til—til Atlantic City, for å begynne den 27., til den 30., og drar derfra på morgenen den 1. og begynner i—i Kingston, Jamaica, på ve- . . . veddeløpsbanen, den kvelden, for et tidagers-møte der. Og derfra til Haiti, og hvor som helst. Vi vet ikke hvor vi skal dra derfra, akkurat som Herren vil lede oss.

¹⁹ Nå, alt dette er på planleggingsstadiet. Skjønner? Jeg har ikke sagt ja. David er her, Clayt kommer. Gordon, broder Gordon Lindsay kommer, for Sør-Amerika. Og—og resten, Christian Business Men for det Latin-talende Amerika. Og broder David er for Sveits, Tyskland, videre nedover. Men vi vet ikke ennå. Fortsett å be. Jeg ønsker ikke å dra noe sted før Gud sier dra, og så langt jeg vet. Derfor, hvis jeg føler meg ledet til å dra, så når jeg går av flyet, der . . . Og uansett hva motstanden er, kan jeg si: “Jeg kommer i Herren Jesu Navn.”

²⁰ Jeg er takknemlig for David, vennskapet som vi har hatt sammen, fordi mannen er en veldig viktig mann, men han—

han—han tror virkelig på denne Herrens tjeneste. Det gjør han virkelig. Og—og våre navn har vært knyttet sammen utover hele verden nå, broder David og jeg.

²¹ Og jeg er så glad for å være tilknyttet en mann som det. Men, venner, jeg setter pris på det. Men det største jeg kan tenke meg å være knyttet til er Jesus Kristus, Guds Sønn, den Mektige.

²² Nå, broder Neville og noen av dem vil tale om en liten stund, men jeg ønsker bare å lese litt fra Skriften nå.

²³ Og det er bra tror jeg, å se forskjellige predikanter på Nyttårsaften, og måten de nærmer seg en tekst, og hva de sier og så videre. Og hver mann har sin egen måte å forkynne på. Dere vet, Gud skapte oss ikke alle like. Han skapte oss forskjellig. Han skapte oss med forskjellig skikkelse. Han skapte verden forskjellig, og store fjell, de små fjellene, prærier, ørkener, store hvite blomster, blå blomster og alle ulike slag. Han bare skaper oss forskjellig. Det er alt. Han skaper rødt hår, og svart hår, brunt hår, hvitt hår; tykke, tynne, høye, åh, hva som helst. Skjønner? Han bare—Han bare skaper oss forskjellig. Gud er en variasjonens Gud. Og jeg liker det på en måte. Gjør ikke dere? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Men bare det samme hele tiden? Du og du! Jeg liker dette.

²⁴ Så la oss nå slå opp i Skriften vår over i Matteus, Matteusevangeliet, og begynne med det . . . Og det 4. verset, jeg ønsker å lese for en . . . lese en tekst for oss, med Herrens hjelp. Matteus det 4. kapitlet.

Jeg tror, før vi leser, la oss be.

²⁵ Nådige Himmelske Far, det er igjen med takknemlige hjerter at vi nærmer oss dette nye året. Og vi nærmer oss Deg og bringer til Deg alle våre bekymringer fra fortiden, og ber om at Du må putte dem i forglemselens hav, og ikke huske våre synder imot oss noe mer. Og må vi ikke bare granske vårt åndelige vesen, men i vår . . . må vi granske vårt fellesskap med Deg. Og tilgi oss for alle våre synder. Og vi ber om at Din Ånd må handle med oss i kveld. Og om det er noe urent ved oss, Herre, ta det så langt bort som øst er fra vest. Kast det i forglemselens hav, og husk det ikke imot oss noe mer, slik at vi kan tre inn i dette nye året, rene, rensed ved Lammets Blod, og være rede.

²⁶ Må 1960 bli det største året som vi noen gang har tjent Deg. Gi oss rikelig i overflod. Alle disse møtene som planlegges, Herre, som vi tenker på med broder duPlessis og rundt om i verden, inn i Asia, og over til Europa og over—over alt. Herre, la det være Din vilje og Din Kraft som vil lede til disse tingene. Og hvis vi på noe tidspunkt skulle tre ut av Din Guddommelige fastlagte vei, må Den Hellige Ånd sette en hindring i veien for å stoppe oss, Herre, og snu oss tilbake til det riktige stedet. Gi det.

²⁷ Velsign denne lille kirken, Herre. Omtrent, godt opp imot tretti år, tror jeg, har den stått her nå, som et minnesmerke

over Guds nåde, til et ydmykt folk. Vi ber, Far, om at Du må velsigne broder Neville, pastoren. Velsign hele menigheten. Velsign tillitsmennene, diakonene, sanglederen, pianisten og hele lekfolket, alle sammen, søndagsskolelærerne og så videre. Herre, må vi bli i stand til å vokse i Guds nåde dette året. Og må våre medlemstall vokse til store mengder, og—og mer nåde fra Deg, som, enn det har vært i årene som har gått. Gi det, Far.

²⁸ Hjelp oss nå idet vi nærmer oss denne teksten som vi snart skal lese, Ditt Ord. Og bare Du, Herre, kan tolke og vi ber om at Du må gi det til oss, for Guds Rikes skyld. I Jesu Kristi Navn. Amen.

²⁹ Jeg vil straks kunngjøre det jeg har valgt for et emne for de neste minuttene. Det står i Skriften her, og jeg vil lese det. Det er kalt, jeg ønsker å kalle det dette, “fra den tid.”

³⁰ Jeg trodde ikke, som jeg sa her om kvelden, jeg trodde ikke at jeg kunne komme ned, fordi halsen min begynte å bli sår. Og min kone sa til meg i går eller dagen før, hun sa: “Da antar jeg at du ikke vil dra ned til kirken.”

³¹ Og jeg sa: “Kjære, jeg tror ikke det. Halsen min er så sår og irritert.”

³² Og så, den samme kvelden, da jeg satte meg ned og tok opp Skriften, støtte jeg på Dette.

³³ Broder Sothmann kom forbi. Han sa: “Vil du komme ned til kirken i morgen kveld?”

Jeg sa: “Ja. Jeg vil være der.”

³⁴ Og Meda snudde seg og så på meg, og hun sa: “Jeg forstår deg ikke.”

Jeg sa: “Jeg forventer ikke at du skal det, ser du”, sa jeg, “eller noen andre.”

³⁵ Ingen som er ledet av Guds Ånd kan noen gang bli forstått.

³⁶ Vår Herre, de kunne ikke forstå Ham. Det virket som Han talte på en måte, ett øyeblikk; en annen måte, et annet øyeblikk. Og et annet sted talte Han om noe annet. Noen ganger var det Jesus som talte, de andre gangene var det Gud som talte. Skjønner dere? Selv disiplene sa der, til slutt, sa: “Se, nå taler Du rett ut. Nå forstår vi.” Skjønner?

³⁷ Og Jesus sa: “For- . . . dere. Og nå tror dere?” Ser dere, etter det.

³⁸ Du kan ganske enkelt ikke gjøre det, fordi du er ledet av Ånden. Og du begynner å gjøre noe, du oppdager at, ser du, at du . . . Gud ønsker å bruke deg et sted. Du må stoppe *her* og dra *hit*, bare ledet av Ånden. De er merkelige, underlige mennesker som har et liv som de ønsker å innvie til Gud.

³⁹ Og så sier jeg alltid dette: “Jeg vil gjøre dette om Herren vil.” Skjønner? Hvis jeg gir et løfte til noen: “Jeg vil gjøre det om

Herren vil.” Skjønner? Og derfor, da, hvis det ikke er Herrens vilje, vil jeg være . . . Jeg vil tale over dette Budskapet om Herren vil. Han kunne gi meg et kall, midt i dette Budskapet, om å reise til California. Jeg ville sette alt til side og dra til California, så fort jeg kunne.

⁴⁰ Og jeg ønsker å leve på den måten. Jeg vil ikke at noe skal binde meg. Jeg vil ikke ha et eller annet stort noe som er verdt millioner av dollar, og du må skaffe så mye penger, hver dag, for å binde meg fast. Jeg vil være, der, når Gud sier: “Jeg vil at du skal dra ned her til disse menneskene. Det er bare fem av dem. Men dra ned dit, og bli der inntil Jeg ber deg om å dra.” Jeg vil dra dit. Har ingen forpliktelser, bare . . . og hvis Han ønsker at jeg skal dra til utlandet.

⁴¹ Nå her er det, nevnte nettopp om å reise til Tyskland eller til—til Afrika. Og en kvinnelig millionær, nøyaktig på det tidspunktet som Ånden la det på mitt hjerte å dra til Afrika, sa hun: “Jeg vil sponse turen og betale hver minste del av den.” Skjønner? Det er alt. Hvorfor skulle jeg bekymre meg for penger og slikt, når min Far eier alt sammen? Skjønner? Han kan bare tale til denne rike mannen, eller den rike mannen, eller disse menneskene, eller de menneskene, og jeg har ingen grunn til å bekymre meg for det. Skjønner? Gud tar bare hånd om alt sammen.

⁴² Broder Roy, det er måten å leve på. Bare la Ham ta hånd om det. Det er så godt.

⁴³ La oss nå slå opp i Skriften til det 4. kapitlet. Og la oss begynne å—å lese rundt det 12. verset av det 4. kapitlet av Matteusevangeliet.

Da Jesus hadde blitt . . . Og da Jesus hørte at Johannes var blitt satt i fengsel, dro han til Galilea.

. . . forlot Nasaret og kom og bosatte seg i Kapernaum, som ligger ved sjøen, i Sebulon- og Naftalitraktene.

Dette skjedde for at det skulle oppfylles som var talt ved profeten Jesaja, når han sier:

Sebulonlandet og Naftalilandet, ved veien til havet, bortenfor Jordan, hedningenes Galilea.

Det folket som satt i mørke, har sett et stort lys, og over dem som satt i dødens land og skygge, har lyset gått opp.

Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær.

⁴⁴ Jeg ønsker å tale over emnet: *Og fra den tid.* Dere vet, som menneske, tenker vi alle på ting fra en bestemt tid. Den-og-den tingen fant sted, og fra den tid. Og nå, mange ganger, møter du en gammel mann eller en gammel kvinne, og de liker å henvise tilbake til en tid da noe skjedde, og de kan tydelig peke det ut og si: “Det var på den tiden.”

45 Nå, jeg antar at så godt som alle oss her i kveld kan minnes, komme på bestemte ting som har skjedd på en bestemt tid. Fra den tid, ble noe forandret. *Den-og-den* tingen, det skjedde på den tiden. Og fra da av, var det annerledes. Og det er godt at vi kan det. Og noen av de minnene, av ting som vi tenker på, er verdifulle ting som ble forandret. Og det er noen ting som ikke er så verdifullt å tenke på.

46 For eksempel, hvis en kvinne med dårlig rykte, at hun sa: “Det var en tid da jeg var en god, rettskaffen, anstendig jente. Og en bestemt kveld, eller et bestemt sted, skjedde en viss ting.” Og siden den gang har hun vært på feil vei. Livet hennes har blitt ødelagt av synd, og mørke og dysterhet, og bare dom venter henne. Men hun kan huske fra det øyeblikket skjedde det da hun tok den gale veien.

47 Fylliken i kveld, i gatene, som prøver å drikke bort sorgene sine. Du kan plukke ham opp. Som da jeg var nede i slumkvarteret her, for en tid tilbake i New York, det store samlingsstedet for fylliker. Jeg gikk sammen med en bestemt forkynner. Og det lå en mann der, åh, bare så mange menn, harmløse, hjelpeløse, lå der med forsiden av klærne sine helt våte, og—og skjegg over hele ansiktet, og bare i en fryktelig tilstand. Og de var fullstendig harmløse.

48 Og denne forkynneren sa: “Ta han der, og bare spør ham.”

49 Og jeg gikk bort til denne mannen som lå med en fot på bilens støtfanger, og hodet hvilte på veien, og hvor han ikke hadde klart å—å—å komme seg på toalettet. Åh, han var bare i en fryktelig tilstand. Og jeg tok tak i ham og jeg sa: “Kan du snakke?” Og han ville ikke svare meg.

50 Så bøyde forkynneren seg ned. Han visste mer om hvordan forholde seg til ham. Og han spurte ham: “Hvem er du?”

51 Og til slutt fikk han vekket ham nok, til at han sa: “Hvis du vil kjøpe en drink til meg!” Og fikk greie på, at han kunne peke ut banken som han var administrerende direktør for før.

52 “Vel”, sa han, “vi er predikanter. Kunne du fortelle meg hva som skjedde?”

“Hvis du lover meg en drink!”

53 Vel, vi kunne ikke gjøre det. Jeg sa: “Jeg kunne ikke legge flere sorger til din sorg. Jeg ønsker å hjelpe deg.”

54 Hele historien hans. Han kom hjem en kveld, og der var det et, det han kalte, et “Kjære John” brev på bordet. Da hadde konen hans forlatt ham. Og hadde . . . Han elsket henne. Og hun hadde tatt barna hans. Og han ble skilt, og hun hadde stukket av med en annen mann. Og han sa: “Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre, å skyte hodet av meg eller hva. Så jeg—jeg dro ned til puben.” Og fra den stunden, der var han. Det er over hele verden.

55 Løgneren. Du kan ta en, som jeg sa til en mann, en dag, som jeg trodde fortalte vitser. Og oppdaget at, han hadde fortalt så mange løgner at han virkelig trodde på dem, selv. Og jeg sa: “Hva får deg til å gjøre det?” Og jeg satte meg ned for å snakke med ham. Jeg sa: “Jeg vil spørre deg. De historiene er for ville til at folk kan tro det.”

56 Han sa: “Den aller første jeg kan huske at jeg fortalte.” Han sa: “Jeg var en liten gutt som vokste opp i et godt hjem.” Og han sa: “Jeg gikk ut og røykte silke-sigaretter av mais, bare for å være tøff. Og jeg spiste litt kaffe, for å fjerne det fra ånden min.” Og han sa: “Jeg gjorde det bak den gamle skorsteinen, bak huset.” Og han sa: “Jeg vil aldri glemme, da moren min fikk tak i meg, og sa til meg: ‘Gutten min, la meg få lukte på ånden din.’ Og jeg blåste ånden min inn i ansiktet hennes, og hun sa: ‘Du har spist kaffe for å fjerne noe fra ånden din. Hva har du gjort? Har du røkt sigaretter?’”

57 Og han sa: “Noe sa til meg at jeg skulle fortelle henne sannheten.” Han sa: “Men jeg sa: ‘Nei, mamma. Kors på halsen. Jeg har ikke røkt sigaretter.’” Han sa: “Og fra det øyeblikket, så begynte det.”

58 Vi kan alle finne noe som—som begynte på et bestemt tidspunkt. Og fra da av, ble ting forandret. Og det er andre verdifulle ting vi kan komme på. Menn med gode hensikter har prøvd å begynne på nytt, å gjøre ting på et bestemt tidspunkt.

59 For eksempel, da elektrisiteten først ble oppdaget av Benjamin Franklin, og de ble i stand til å kontrollere den. Da begynte de å si: “Fra nå av vil det aldri bli noen flere kriger. Fordi, at, denne elektrisiteten kunne settes inn i gjerder med slik høy spenning, så at ingen kunne krysse den.” De mente godt.

60 Og rett etter Første Verdenskrig, da—da Kaiser Wilhelm skrev under fredsavtalen. Det ble fortalt oss her i Amerika. Jeg var en gutt på rundt ni år gammel. Men jeg kan huske at alle sa: “Vi vil aldri få en ny krig. Fra nå av, er det avgjort for alltid.” Men vi fikk en ny krig.

61 Og da det store FN. Eller, jeg vil si, før det, dannet de det som het Folkeforbundet. Og de sa: “Nå vil vi ikke få flere kriger, fordi vi har et Folkeforbund som vil overvåke verden. Og dersom det blir et opprør et sted, vil disse mennene fra hver nasjon dra dit og holde ro og orden i verden.” Men det var en fiasko. De fortsatte rett videre med å ha kriger. Og FN vil bli det samme.

62 Det er blitt oss fortalt ved en spådom at i morgen kveld eller søndag kveld . . . Den samme mannen som forutsa Pearl Harbor, den nøyaktige tiden som flyene ville bombe det, sa at: “Søndag kveld klokken tolv vil sytti-fem prosent av det amerikanske folket bli til aske, at Russland vil bombe De forente stater, førstkommende søndag kveld klokken tolv.” Den samme mannen som forutsa Pearl Harbor. De publiserte ikke dette, fordi folk

ville fått panikk. Jeg tror ikke på det. Skjønner? Nei. Fordi, den kan ikke tåle atomkrig. Går en av deres igjennom lydturen, i *denne* retningen, vil vi sende dem i *den* retningen, og verden ville falle fra hverandre. Noe må skje, ennå, før Jesus kommer. Det er riktig.

⁶³ For eksempel, det unge nygifte paret. På et tidspunkt giftet de seg. Og de—de avla sine løfter sammen. Og de lovet hverandre sin trofasthet. Og de sa at: “Vi vil elske, hedre og ære hverandre, så lenge vi begge lever.” Men på et tidspunkt skjedde det noe.

⁶⁴ Alle disse tingene, det—det kommer en tid da noe skjer. Og kanskje alle deres løfter, og alle folkeforbund og så videre, kanskje de hadde gode hensikter, men alt det kom til en ende. Alt smuldres opp, under menneskers føtter. Til tross for alle de gode hensikter vi kan ha, må alt komme til en ende.

⁶⁵ Men det er en tid da mennesket kan komme til noe som er Evig. Det er når et menneske, øyeblikket mennesket møter Gud. Det er da noe skjer som er Evig.

⁶⁶ Vi gjør våre feiltrinn. Og vi lager våre løfter på Nyttårsaften, bare for å bryte dem neste dag. Vi starter med blanke ark, og vi gir løfter. Og vi går til prester og . . . Vi gjør ikke det, men katolikkene gjør det. Og de bekjenner, og gjør løfter, og vi kommer til alteret og starter med blanke ark, men alt forgjøves. For, neste gang noen trækker oss på tærne eller noe, vil det samme gamle temperamentet fare rett tilbake igjen. Hver gang vi kommer i vanskeligheter eller noe, vil det skje igjen.

⁶⁷ Men det er et sted hvor en mann kan komme til en tid, som vil forandre ham for alltid, for Evig. “Den som kommer til Meg, vil Jeg aldri støte ut”, sa Jesus. En mann kan komme til Gud, og hele hans Evige bestemmelsessted blir forandret. Og en mann kan møte Gud, og han kan aldri bli den samme mer. Du kan ikke møte Gud og forbli den samme personen du var. Hvis du vender deg bort fra Ham, vil du bli verre enn du noen gang har vært. Hvis du tar imot Ham, får du Evig Liv, og Han vil reise deg opp på den siste dag, ifølge Sitt løfte.

⁶⁸ Det var en gang da det var en mann som het Abraham, som kom ut fra Kaldeerne, og han bodde i byen Ur. Og han var bare en mann, en god mann. Kanskje, kanskje kunne han ha . . . Faren hans tilba kanskje avguder, for de kom fra Babylon. Og han var bare en vanlig mann, og han begynte å bli gammel. Han var syttifem, og hans kone var sekstifem.

⁶⁹ Og Abraham, en dag da han kanskje var ute på marken og jaktet eller hva enn han gjorde, plukket bær eller hva enn hans arbeid kunne ha vært, så møtte han Gud. Og fra det øyeblikket ble han forandret. Han kunne kalle ting som ikke var, som om de var, fordi han hadde møtt Gud. Han visste minuttet og timen han møtte Gud. Det forandret ham. Og Gud kalte ham til å bli far til mange nasjoner. Og trodde Gud og trodde Hans løfte, fordi

han hadde møtt Gud. Tjue-fem år senere diskuterte de og prøvde å opprøre ham, fortelle ham at han hadde trodd på noe som var feil. Men Bibelen sier at: "Han ble sterkere hele tiden, idet han ga Gud ære." Fordi, han visste at Gud måtte holde løftet.

⁷⁰ Det er når en mann møter Gud. Det forandrer hans natur. Det gir ham en super-sans. Som jeg talte om her om kvelden, det naturlige mennesket har bare fem sanser. Men den troende, når han møter Gud, får han noe annet. Det er en supersans som løfter ham opp over skyggene. Det får ham til å tro at ting som er umulig vil skje. Han tror fremdeles at de vil skje, fordi Gud sa det. Når et menneske møter Gud, så skjer det noe.

⁷¹ Det var en gang da en mann hadde blitt opplært i all visdommen, all teologien fra Guds Ord. Han kjente Det til minste detalj. Han hadde blitt utdannet. Han hadde alle gradene. Han var så smart at han kunne undervise de egyptiske lærde og deres lærere. Han kjente til alt sammen, til minste detalj. Men en feiging med det, som flyktet, gikk langt ut i ørkenen og gjette sau for en fremmed. Men det kom en tid da Gud møtte ham der, i en brennende busk. Og fra det øyeblikket ble Moses forandret, fordi han møtte Gud i en brennende busk. Og ansikt til ansikt med Gud, kunne han ikke bli den samme mer.

⁷² Når en mann eller en kvinne . . . Jeg bryr meg ikke om hvor mange løfter du gir, eller hvor mange blanke ark du begynner med. Før du møter Gud, kan du ikke bli forandret. Men når du en gang møter Gud, så blir du forandret for evig.

⁷³ Forandret ikke bare Moses. Det forandret Israel. Det forandret Egypt. Det forandret verden på den tiden, fordi én mann møtte Gud og tok Ham på Hans Ord.

⁷⁴ Det vi trenger i dag er noen som møter Gud, ansikt til ansikt, og snakker med Ham, situasjonen. Når mennesker møter Gud, så forandrer ting seg. Ja visst. Det er den eneste måten vi kan få ting.

⁷⁵ Og fra det øyeblikket var Moses den feige, den flyktende Moses, blitt forandret. Og fra det øyeblikket ble han Herrens tjener. Det virker alltid på den måten. Når en mann møter Gud, blir ting forandret.

⁷⁶ Det var en ung jente en gang, ikke mer enn atten år, eller kanskje ikke så gammel, som var på vei til en brønn en morgen for å hente en bøtte med vann ned til Nasaret. Hun var en vakker jente. Hun trodde. Hun hadde tro. Men den morgenen møtte hun Gud. Og Gud fortalte henne noe, og hun trodde det. Og det forandret hele livskursen for kvinnen, og gjør henne udødelig. Navnet hennes var Maria, moren til vår Herre Jesus. Den unge damen var bare en vanlig jente, men hun møtte Gud. Og fra det øyeblikket skjedde det noe. Ja visst.

⁷⁷ Det var en mann som het Peter, en barsk fisker, sannsynligvis en av de aller mest røffe. Og han var sannsynligvis en stor, kraftig

bølle. For, her for en tid siden så jeg et stykke som heter: “The Big Fisherman.” Jeg synes det var en veldig god beskrivelse av Peter, fordi han var en slik stor, røff kar. Han brydde seg ikke om noe. Han trodde knapt på noen ting. Men en dag møtte han Gud. Og fra det øyeblikket ble han forandret. Fra det øyeblikket ble han en Herren Jesu Kristi apostel.

⁷⁸ Som David duPlessis fortalte oss om for en stund siden, om Saulus fra Tarsus, en morder som holdt kappen til morderne, som, og bevitnet, og godkjente dødsfallet til martyren Stefanus. Han hadde brev i lommene sine for å dra ned til kirkenes høyeste råd og arrestere folket som lagde for mye bråk, ropte og priste Gud. Han var en mektig mann i fariseernes øyne. Han var en fariseer av fariseerne. Men en dag var han på vei til Damaskus, og han møtte Gud. Et Lys skinte rundt ham. Og fra det øyeblikket var han ikke lenger Saulus fra Tarsus. Men han var Paulus, den ydmyke, den saktmodige, fordi han møtte Gud, og Det forandret ham.

⁷⁹ Det var en spedalsk som lå ved porten. Alle legevitenskapens medisiner kunne ikke helbrede ham. Hans sår i forråttelse hadde blitt så store at han ikke kunne løfte hendene lenger. Og føttene hans, han kunne knapt dra dem etter seg. Hans tilfelle var håpløst. Men han møtte Gud en dag og kom ut gjennom porten. Og han falt ned og tilba og sa: “Hvis Du vil, kan Du gjøre meg ren.”

⁸⁰ Og Han sa: “Jeg vil. Bli ren.” Og fra det øyeblikket hadde han ikke spedalskhet lenger, fordi han møtte Gud.

⁸¹ Det var en blind mann som satt ved veikanten. Og han kunne ikke skille dagslyset fra mørket. Det var ingenting som kunne hjelpe ham. En dag kom Noen gående ut fra byen Jeriko, og da møtte han Gud; og fra det øyeblikket kunne han se. Han fikk synet igjen. Synet av lyset brøt inn i hans øyne, og han kunne se igjen. Fordi, fra det øyeblikket, da han møtte Jesus, ble han en annerledes mann. Han fikk synet igjen.

Når en person møter Gud, skjer det definitivt noe.

⁸² Det var en ung mann en gang; uten tvil en god samfunnsborger i landet, men anfall kom over ham. Og han ble så voldsom at fengselet ikke kunne holde på ham. Og de bandt ham med lenker. Og han hadde en legion av djevlere i seg, så han kunne bryte lenkene og frigjøre seg. Og djevlene drev ham til en gravplass, der han bodde. Og tok steiner og ble så ondskapsfull at han kuttet seg selv. Åh, han var en fryktelig fyr. Når anfallene forlot ham, tenkte han uten tvil: “Hva gjør jeg her?” Og nesten i samme øyeblikk, kom djevlene til ham igjen, og kuttet ham og slet i ham. Men en dag møtte han Jesus. Og fra det øyeblikket var galningen fra Gadara frisk til sinns, påkledd, og satt ved Hans føtter. Han kunne gå hjem igjen som en gentleman. Han kunne vende tilbake til sivilisasjonen. Han

kunne gå tilbake til sine kjære, og kunne si: "Fra det øyeblikket ble jeg forandret." Ja.

⁸³ Var en dag, der ute på Golgata, da Gud og døden møttes, ansikt til ansikt, da Livet og døden kom sammen. Men det var da Livet, Kristus, fjernet brodden fra døden. Og siden det øyeblikket har ikke døden hatt noen brodd i seg. Jeg er så glad for det. Gud! Døden og Gud møttes, sammen. Døden har ikke vært den samme. Den har ingen brodd i seg nå. Den kristne troende kan vandre rett inn i dens ansikt og si: "Å død, hvor er din brodd? Grav, hvor er din seier?" Hvorfor? Begge to møtte Gud. De har ikke vært den samme siden da.

⁸⁴ Ingen kan være den samme, ingenting kan være det samme, når det en gang møter Gud. Du vil aldri bli den samme.

⁸⁵ Jeg kan huske jeg lå her på sykehussengen. Legene ga meg tre minutter å leve. Hjertet mitt slo, sytten ganger i minuttet. Jeg møtte Gud. Siden da, har jeg ikke vært den samme. Noe skjedde med meg. Ingen kunne fortelle meg noe annet. Bill Branham døde. Jeg møtte Gud, og Noe kom inn i meg. Jeg har aldri vært den samme siden det øyeblikket jeg møtte Ham. Han forandret meg. Han gjorde meg til noe annet. Det var ikke å avlegge et Nyttårslofte, men jeg møtte Gud.

⁸⁶ Menn og kvinner, når dere møter Gud, blir dere forandret. Vi avlegger våre Nyttårslofter i kveld; går tilbake i morgen tidlig, for å bryte dem; neste dag, for å bryte dem. Men hva vi trenger å gjøre, er ikke et Nyttårslofte, men vi trenger å komme ansikt til ansikt med Gud og få Evig Liv, bli født av Hans Ånd.

⁸⁷ Var en gammel mann en gang, og han klarte ikke å bestemme seg. Djevelen klarte stadig å få ham fra det. En dag, ute i åkeren knelte han ned for å be. Mens han ba, slo han ned en påle. Han sa: "La denne være et minnesmerke. Satan, hvis du noen gang kommer til meg igjen, vil jeg henvise deg til denne pålen. Og jeg vil fortelle deg at rett her møtte jeg Gud, og det ble avgjort herfra." Det er det vi trenger, kanskje ikke en påle i en åker, men et sted, et hemmelig værelse, et eller annet sted. Ikke en . . .

⁸⁸ Åh, i kveld vil det bli avgitt hundrevis av løfter, tusenvis av dem. Og neste år må vi avlegge dem alle sammen, på nytt igjen. Vi vil si: "Vi vil slutte å lyve. Vi vil slutte å gjøre *dette*. Og vi vil legge til side sinnet vårt. Vi vil gjøre mer for Gud. Vi vil gjøre *dette*, eller *det* eller *hint*", bare for å oppdage at det er forgjeves.

⁸⁹ Men hva mennesket trenger å gjøre i kveld er å komme ansikt til ansikt med Gud. Og fra da av, er han en forandret skapning. Halleluja! Åh, jeg skulle ønske jeg fikk fortalt det slik jeg tror det. Men når et menneske møter Gud, blir det forandret fra det øyeblikket, for resten av sitt liv. Han vil aldri bli den samme, fordi han har Evig Liv. Han er en ny skapning. Gamle ting er forsvunnet, og alle ting er blitt nye for ham. Han ser ny ut.

⁹⁰ Den syke mannen kan tre fremfor Gud, når legene har sagt: “Han kommer til å dø.” Men han kan tre fremfor Gud, og legge fram sin sak. Og han vil gå bort, en forandret person, fra det øyeblikket.

⁹¹ Åh, jeg husker Kongressmann Upshaw, som satt i en rullestol i seksti-seks år. Den kvelden, over i California, da Den Hellige Ånd kom ned, og begynte å tale, møtte han Gud. Og fra da av, kunne han gå uten krykkene sine.

⁹² Jeg har sett folk som har vært oppspist av kreft ligge der, ikke mer enn en skygge. Og legene gikk forbi og sa: “De er ferdig.” Deres kjære samler seg rundt, for å si de siste ordene de kunne, til dem, oppmuntring. Men de møtte Gud, og, fra det øyeblikket, ble de forandret. De lever annerledes.

⁹³ Jeg kan se den umoralske kvinnen, der på gaten. Jeg kan se fyllicen, der borte i smuget. Jeg kan se hyklerin, der i kirken. Alle de forskjellige personene, begynner hvert Nyttår, med blanke ark, og prøver å gjøre noe annet, prøver å forbedre seg og så videre. La dem møte Gud, en gang, og fra da av.

⁹⁴ Jesus forkynte for de fra da av, som satt i dødens land og skygge.

⁹⁵ Og jeg sier i kveld, hvis en mann ønsker å få en skikkelig forandring i seg, la ham komme ansikt til ansikt med Gud, og møte Ham en gang, da kan han si: “Fra da av, fra det øyeblikket, ble jeg en forandret mann. Jeg vet ut fra erfaring.”

⁹⁶ Om en liten stund, vil menigheten samle seg her rundt alteret. Dere vil innvie deres liv, på nytt. Dere vil gi opp ting, og legge ting på alteret. Broder, la meg gi deg noen råd. Hvis du aldri har møtt Gud, ansikt til ansikt, la meg fortelle deg noe. Bli ved alteret. Bare bli der inntil du møter Gud, da kan du peke tilbake på den Nyttårsaften. Ikke, og si: “Jeg begynte med et blankt ark. Jeg avla et nytt løfte.” Men: “Fra det øyeblikket, møtte jeg Gud. Og livet ble forandret, og tingene ble annerledes. Og alt ble nytt for meg, igjen, fra det øyeblikket”, øyeblikket du møter Gud.

⁹⁷ Det handler ikke om å møte et Nytt År. Vi vil møte det, om en liten stund. Etter en stund, omtrent to og en halv time, tror jeg. Kanskje mindre enn det. Vi vil møte et Nytt År, ansikt til ansikt. Vi vil møte det med løfter. Vi vil møte det med forpliktelser. Vi vil møte det med gode intensjoner. Vi vil møte det og si: “Vi vil prøve å begynne med blanke ark. Vi vil prøve å gjøre annerledes.” Det er alt sammen bra. Jeg verdsetter det.

⁹⁸ Men broder, det vil aldri bli Evig før du møter Gud først. Når du møter Gud først, og, fra da av, vil alt bli annerledes.

La oss be når vi bøyer våre hoder.

⁹⁹ Herre Jesus, Guds Sønn, jeg husker det øyeblikket jeg møtte Deg, Herre. Jeg husker, et elendig vrak, som levde et godt, anstendig liv, løp ikke rundt og drakk, eller gamblet, eller røkte

eller den slags. Men jeg visste, Herre, da døden kom snikende inn på det sykehusrommet, for noen og tyve år siden, det var noe som manglet i livet mitt. Der møtte jeg Gud, og fra den stunden. Fra den stunden, Herre, har jeg forsøkt å tjene Deg. Mitt liv har blitt forandret og alt ser annerledes ut. Jeg er så glad for at jeg møtte Deg, Herre. Og i kveld, i møte med et Nytt År, er jeg glad for å si at jeg kan møte det med den levende Guds Ånd i mitt hjerte.

¹⁰⁰ Gi oss erfaringer, Herre. Gi oss av Din godhet og nåde. Tilgi oss våre synder. Og la oss leve i dette kommende året, Å Herre Gud, med en erfaring, at vi har møtt Deg og våre liv har blitt forandret. Gi det, Herre. Tilgi oss for vår tilkortkommenhet. Fyll oss med Din Hellige Ånd. Led oss og før oss.

¹⁰¹ Far, Gud, her er 1960, foran meg. Og det er muligheter for et verdensomspennende møte, hvor det ser ut som ti tusener på tusener, og tusenvis på tusenvis av primitive hedninger, av avgudsdyrkere og så videre, kunne komme til Deg. Å Herre Gud, med Din Ånd i mitt hjerte, står jeg foran Ditt alter i kveld, og møter Deg og sier: "Hjelp meg, Å Gud. Mitt hjerte brenner med tjenesteiver. Jeg elsker Deg, Herre. Jeg gir meg selv til Deg i tjeneste. Led meg hvor enn Du ønsker å lede meg. Send meg hvor som helst Du ønsker å sende meg, Herre. Bare tal, og jeg vil gå."

¹⁰² Velsign menigheten min. Velsign broder Neville. Velsign alle menneskene her, de fremmede iblant oss. Og disse pastorene som vil tale, på rekke og rad, gjennom kvelden, jeg ber, Gud, om at Du må velsigne deres tjeneste. Velsign broder Neville. Velsign broder Junie Jackson. Broder Beeler, alle disse andre forkynnerne, velsign dem, Far. Gi oss et fantastisk år i 1960.

¹⁰³ Vi, Herre, som vet at vi har møtt Deg, ansikt til ansikt, og vet hva det betyr å bli født på ny av Din Ånd, gi oss av Din Evige nåde, til å tjene Deg. I Jesu Navn vi ber. Amen.

¹⁰⁴ Elsker dere Ham? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] 1960, ikke la det bli, at: "Jeg begynte med et blankt ark." Ikke la det bli, at: "Jeg prøver å begynne et nytt liv." Men la det bli, at: "Jeg møtte Gud, og fra det tidspunktet, fra den stunden av fikk jeg fred som overgår all forstand. Jeg fikk usigelig glede, og full av herlighet. Jeg fikk tilfredsstillelse. Selv om døden skulle komme til meg, vil jeg være i Guds armer, straks etter at jeg trakk mitt siste pust. Uansett hva som kommer eller går!"

¹⁰⁵ La dem sprengte henne i luften, søndag kveld, om de vil. De vil, bomben vil ikke være ferdig med å eksplodere før vi er i Herligheten sammen med Ham. Amen. Det er ingenting som kan skade oss. Halleluja!

¹⁰⁶ Jeg er så glad for at jeg har møtt Gud. Jeg er så glad for at jeg kan si: "Fra den tiden." Sett fingeren på det stedet! "Da jeg møtte Gud, skjedde noe med meg. Jeg ble forandret, fra det øyeblikket. Jeg har vært forandret, helt siden da." Jeg er så glad for å være på denne veien i kveld, som et vitnesbyrd om Guds Herlighet og

Kraft. En liten og ubetydelig ting her ute, og Gud kom ned og ga meg Sin nåde, og frelste meg, og helbredet meg, og fylte meg med Sin Ånd. Og lot meg forkynne Hans Evangelium, som er den største ære som finnes i verden. Fra det øyeblikket, fram til nå, har jeg aldri angret på det. Men jeg har vært takknemlig, alle disse dagene, og vil være det, gjennom hele Evigheten, for at jeg møtte Gud.

Gud velsigne dere. Ja vel, broder Neville.

OG FRA DEN TID NOR59-1231
(And From That Time)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk, torsdag kveld den 31. desember 1959 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org